

„Sealt plahwatastiwad mulle kobe kooris naiste healed wastu:

„Kus waarakmarjad?“

„Kus sa nii kaua olid?“

„Kus pang jäi, Madis?“

„Sinna jätsin!“

„Sinna jätsid? Mikspärast?“

„Teda oli ühel karul tarwis.“

„Mis sa tühja juttu ajad!“

„No jah, kui ma teda wiimast korda nägin, oli ta karu käes.“

„Mine nüüd, mine! Sina pole kedagi karu näinud. Kas ta siis jooksis?“

„Miks ta siis ei jooksnud. Ditse minu järele.“

„Ei ma seda ei usu! Mis sina siis tegid?“

„Ei suurt midagi; lastsin risu püssiga maha.“

Naised pragastiwad kõik forraga wastu nagu oleks nad kõik minu naised olnud:

„Mis sa kiitled! Seda ei usu keegi. Walekarast! Kus ju karu siis on?“

„Kui teie teda näha tahate, siis tulge metsa laasa. Mina ei jõudnud teda kodu wedada.“

Kui ma nüüd oma naiste polgu nii palju watgistada jõuudsin, ja nad uskuma jäiwad, et Wändra metsas ilka üks ajaluline asi sündinud on, siis läksin ruttu naabri peresse. Naaber Pärt Paul on meie pool kõige kangem karu lütt. Kui ta minu juttu kuulis, hakkas ta jõledal wiisil hirwitama ja hüüdis: „Naised, kuulge ometi, teie sarnane Madis-meess olla karu maha lastnud!“ Ja see naer lagunes

kui kulu-tuli kõigile poole laialt ja mina ei uskunud wiimaks isegi, et ma karu ära tapnud olin. Aga mu mehe meel sai wõidu oma kätte. Tõssi näuga hakkasin ma Pärdi hirwitamist pahaks panema ja lubasin teda teutamise eest kohtusse kaewata. Nüüd hakkastiwad ka uskuma. Wõtsime siis head malgab weel pibku — minul oli ilka püss käes — ja läksime siis wiie-kuue-kümnekesti metsa. Meid oli weike sõda: Mõnel oli peale malga weel kirwes, mõnel kapsta raud, mõnel sõnniku ark, mõnel saapa liist, rätsepp Pärt Babal oli kääri kott seljas ja kes teab, mis weel. Pärt Paul tuli weel wiimaks, käed püksi taskus ja hirwitas jälle, et kõht wabises ning pruukis Madisse lüti tembu kohta õige ette-waatamaid sõnu. Aga kui nad metsa jõudstiwad ja Madis neid karu juure wiis, siis ehmatastiwad kõik estotsa ära. Pärt Paul seisis seal, nagu oleks talle keegi plaugama wastu nägemist annud. Sumala eest, see on karu, hüüdis rätsepp wärisewa healega, nii et tema keha ka nagu haawaleht põrus ja käärid kotis kella lõiwad. Aga mis mina ise oma wõiduplatzil tegin ja tundsin, seda ei jõua kellegi sulg ülesse kirjutada.

Aga misjugune wõidu käif nüüd meie kojuminek oli! Kõige wähem katksada inimest oliwad end meie juure seltsinud, ning mina ise käisin püssiga eesotsas. Aga ma pian siin Pärt Paugu auuks üttema, et tema nüüd ennast õige auusaste ülesse pidas. Ta ei salganud sugugi, et loom karu oli, kui ta ka kobe juure lisas: „No, suur loom ta küll ei ole ja